

[Lissa Mathiasen]

kratiske boligministre, men det er jo nok en lidt anden problemstilling, som jeg ikke kan forestille mig skal løses i relation til denne sag, og derfor er det vel begrænset, hvad man kan klandre Socialdemokratiet for i relation til ministerposterne, eftersom der ikke har siddet nogen socialdemokratisk boligminister siden 1982.

Jeg synes, problemet skal løses – og det har jeg givet udtryk for – men jeg har svært ved at se, at det nødvendigvis er den bedste løsning for de personer at få en erstatning, for jeg tror faktisk, de føler, det er så utrolig urimeligt, at de overhovedet er udsat for, at kondemneringsbestemmelsen er trukket ned over hovedet på dem, hvis ikke deres lejlighed falder ind under de snævre kategorier, der hedder sundhedsfarlig eller brandfarlig.

Det er på den baggrund, jeg synes, der er væsentlig grund til at sige: Lad os se på, hvordan vi anvender vores kondemneringsbestemmelser.

Jeg tror faktisk, at disse beboere hellere havde set, at de havde fået lov til at blive boende, hvis ikke deres lejligheder er sundhedsfarlige. Og det er dér, jeg synes vi skulle prøve at tage fat fra starten af.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Allerede under fru Lissa Mathiasens første indlæg blev jeg slået med en ret stor undren både over den tone, der var i indlægget, og over flere af fru Lissa Mathiasens bemærkninger. Og det bliver så gentaget her, hvor fru Lissa Mathiasen vil have os til at se på, hvordan man kondemnerer rundt omkring.

Jamen det er da kommunerne, der bestemmer det. Er det nu blevet socialdemokratisk boligpolitik, at det er Folketinget, der skal bestemme, hvordan man kondemnerer, og hvilke boliger der skal kondemneres? Det kan da aldrig være Folketingets opgave. Problemet er, at det er en kommunal opgave. Det mener vi også at det fortsat skal være, fordi det er kommunerne, som bedst kan vurdere disse spørgsmål.

Problemet er så, at visse kommuner – i hvert fald én kommune – har en fuldstændig usaglig politik på dette område, men det kan vi da ikke ændre herindefra, medmindre man gør kondemneringsafgørelserne til statslige afgørelser, og det skal vi ikke.

Det er derfor, at det, vi fra Folketingets side kan gøre, er at tage fat på erstatningsproblematikken, og derfor er vores forslag så vigtigt.

Jørgen Estrup (RV):

Det hænder en gang imellem, at man bliver præsenteret for offentlige myndigheders afgørelser og må konstatere, at der kun er ét ord, der passer på dem, nemlig forargeligt. Det er det eneste ord, jeg kan finde om de sager, som vi her har til behandling med beslutningsforslaget, og derfor vil jeg med det samme sige, at jeg synes, det er ganske udmærket, at vi får sagen frem i Folketinget.

Vi er flere, der har været engageret et stykke tid med at finde løsninger på dette problem, og jeg synes i hvert fald ikke, der skal lyde utak til de to partier, som har rejst sagen. At jeg så også kan finde indvendinger mod det, man peger på i forslaget, er sådan set underordnet.

Jeg vil gerne sige, at den fremfærd, som jo specielt har været konstateret i Københavns Kommune, hvor man, uanset at kælderlejligheder lovligt har været udstykket, oprettet og solgt som ejerlejligheder, kort tid efter kondemnerer dem uden erstatning, er totalt uacceptabel. Og jeg kan ikke lade være med at sætte spørgsmålstegn ved, hvad det er for hensyn, Boligkommissionen i København har forfulgt, og den mistanke kan ikke undgå at foresvæve én, at det er uvedkommende hensyn, altså det, der i juridisk sprog kaldes »magtfordrejning«.

Derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi får set på sagen, og at vi også får slået fast, at der skal være en egentlig sundhedsfare eller brandfare som årsag til kondemnering. Men hvis der er grund til og behov for kondemnering, må der altså under alle omstændigheder også tages et hensyn til dem, der kommer uforskyldt i klemme.

Derfor synes jeg, det er tilfredsstillende, at boligministeren her har givet tilsagn om, at der vil komme et regeringsinitiativ, for det er jo det, der er brug for. Forslagsstillerne kan selvfølgelig have et ønske om, at beslutningsforslaget vedtages, men det ændrer jo ikke ved, at vi først kan få en lovændring igennem fra efteråret, og det er det, det drejer sig om.

Jeg synes, der er nogle problemer i den måde, man har formuleret beslutningsforslaget på, både i relation til tidsgrænser og også status for andelsboligerne – hvem er det egentlig, der skulle have en sådan erstatning i andelsboliger-